

paa det givne Tidspunkt. Om det virkelig har været Grunden eller ikke, kan jeg naturligvis ikke svare for; jeg antager heller ikke, det ærede Medlem Hr. Rode kan; men jeg gentager, at jeg imødeser med Interesse de Udtalelser, den højtærede Minister vil fremsætte om Sagen, og det er naturligvis mit Haab, at den højtærede Minister vil stille sig paa det Standpunkt, at saafremt det efter en grundig Gennemgang af de paagældende Institutioners Forhold maatte vise sig, at Nedskæringerne er kommet for langt ned, betyder det, man her foretager sig i Aar, ikke, at man ikke meget vel til næste Aar kan foretage en Forhøjelse.

Axel Dam: Der er paa Socialministeriets Budget en Gruppe af Nedskæringer, som jeg ser anderledes paa end paa de Nedskæringer, som jeg hidtil har været med til at stemme for, og jeg vil derfor gerne begrunde min Stilling til dem. Der er her i Tinget Medlemmer i alt Fald eet Medlem, som synes med stor Agtpaagivenhed at vaage over, hvorledes jeg afgiver min Stemme, for mulig at kunne gribe mig i Inkonsekvens ved Stemmeafgivningen. Om den Mand, der som Frihandelsmand selv ønsker Told under forskellige Navne, er den rette til at paatale Inkonsekvenser, skal jeg ladé være usagt, men i dette Tilfælde forekommer det mig nødvendigt at begrunde min Særstilling til den Gruppe af Nedsættelser, som angaar Tilskud til Børneforsorg. De umyndige Børn, vanartede Børn, værgeløse Børn indtager efter vor Mening en helt anden Stilling til Statsmagten end voksne Mennesker; at nedsætte Tilskud til voksne Menneskers Kulturbehov er noget helt andet end at nedsætte Tilskud til at værne Børn mod Demoralisation. Vi maa ogsaa fra vor Side huske paa, at vi ikke lever under den Statsordning, vi stiler hen imod. Vi maa regne med de nuværende Forhold, og vi maa derfor i de forskellige Forhold vistnok i alt væsentligt eller paa mange Punkter komme til at stemme sammen med Socialdemokraterne, ligesom vi hidtil har stemt sammen med de konservative, ikke just paa alle Punkter. Man vil sikkert let kunne gribe mig i Inkonsekvens ved disse Afstemninger, da flere af Punkterne ikke kommer til selvstændig Afstemning, men vil blive vedtaget med det samme Stemmetal o. s. v., som Formanden siger, og jeg naturligvis ikke vil spille Tingets Tid med at begære særlig Afstemning paa de forskellige Punkter. Jeg vil kun præcisere, at det, jeg ønsker at værges mod Nedskæring,

er Foranstaltninger, som angaar umyndige Børn. Ganske vist kan jeg se, at Nedskæringerne, finansielt set, paa mange Punkter er saa ringe, at de maaske ikke i nævneværdig Grad — det kan jeg ikke dømme om — vil umuliggøre dette Arbejde, men da min Stemme sikkert ikke kommer til at gøre Udslaget, har jeg ingen anden Maade, hvorpaa jeg kan pointere den Forskel, den Linie, vi drager mellem Tilskud til kulturelle Formaalets Fremme og Tilskud til Værn for Børnene mod Demoralisation.

Lundberg: Jeg vil ganske kort til den højtærede Minister saavel som til det Flertal under Nr. 13, som staar bag Ændringsforslaget om yderligere Nedsættelse af Tilskuddet til Haandværkssvendens Rejse- og Sygeforening henstille, om det ikke var muligt, at man paa dette Punkt kunde renoncere paa de Penge, man her ønsker at spare. Det er jo indtil Trivialitet gentaget, at det, man ønsker ved denne Nedskæring, er at bringe Udgifterne i Overensstemmelse med Parikronen, altsaa at nedsætte Udgifterne i Forhold til Kronens Stigning. Det gør man nu ikke alligevel, eftersom der er en lang Række Forhøjelser; samtidig med, at man skærer ned paa nogle Punkter, forhøjer man paa en Række andre Punkter; der er altsaa ikke nogen særlig Konsekvens deri. Men ogsaa paa et andet Omraade finder jeg, at man gaar urigtigt frem, idet man nedsætter saavel de Bevillinger, som i gode Aar, under Højkonjunkturerne, er blevet hævet ganske betydeligt, som de Bevillinger, der er blevet staaende med de samme Beløb fra 1914. Det finder jeg er ganske urigtigt. Denne Bevilling til Haandværkssvendens Rejse- og Sygeforening har staaet i mange Aar uden at være blevet forhøjet; jeg har ganske vist for et Par Aar siden her i Tinget talt for en saadan Forhøjelse og efter min Mening begrundet dette Ønske om Forhøjelse vel, men det blev ikke til noget. Man vil se, at paa den Finanslov, der blev vedtaget den 14. Marts 1914, var Bevillingen til Haandværkssvendens Rejse- og Sygeforening opført med 7 000 Kr.; nu er den paa Trods heraf opført paa det Finanslovsforslag, som den foregaaende Regering forelagde, til 5 600 Kr., og det forekommer mig, at man saa er gaaet saa langt, som det overhovedet er muligt. Jeg tør driste mig til at sige, at det er endogsaa langt mere end rimeligt i Forhold til den Behandling; andre Foreninger har faaet. Jeg vil derfor finde det ganske forkasteligt, om man nu yderligere nedsætter denne Bevilling med 700 Kr. Jeg vil gerne henstille til